

Postavila před Bena na kuchyňský stůl talíř kaše. Bimbo dostal do své misky taky trochu. Tatínek se rozloučil a odešel do kanceláře. A maminka chtěla jít do města.

„Zaběhnu jenom do cestovní kanceláře a zjistím, jestli pro nás nemají něco pěkného, když teď bude mít tatínek dovolenou,“ řekla a dala Benovi pusku. „Hned budu zpátky.“

Ben osaměl. S Bimbem, s kaší a se svými myšlenkami. A s novinami. Měl je vedle sebe a občas do nich nakoukl. Pod článkem o Karkulínovi byl krásný obrázek velkého bílého parníku, který přijel do Stockholmu na návštěvu a kotvil v přístavu. Ben hleděl

na parník. Panečku, to byla krása! Rád by takovou loď viděl ve skutečnosti a jel na ní po moři.

Snažil se hledět jenom na loď, ale jeho oči se pořád vracely k tomu ošklivému nadpisu:

LÉTAJÍCÍ SOUDEK – NEBO CO?

Ben byl opravdu celý nesvůj. Musí co nejdřív mluvit s Karkulínem. Nesmí ho ale moc vystrašit, vždyť kdo ví, jestli by Karkulín nedostal strach, neuletěl a nikdy se už neukázal!

Ben vzdychl. Potom s nechutí strčil do pusy plnou lžici. Kaši však nespokl. Nechal ji ležet na jazyku jako na zkoušku. Ben totiž patřil k těm hubeným chlapcům, co nemají chuť k jídlu a jakých je mnoho. Vždycky se v jídle šťoural a trvalo mu celou věčnost, než dojedl.

Kaše není moc dobrá, myslel si Ben. Byla by možná trochu lepší, kdyby se víc pocukrovala. Sáhł po cukřence, ale vtom uslyšel za kuchyňským oknem bzučení motorku a už byl Karkulín v místnosti.

„Nazdárek, Bene!“ zvolal. „Hádej, kdo je nejlepší kamarád na světě, a hádej, proč jde zrovna teď?“

Ben rychle polkl sousto, které měl v ústech.

„Nejlepší kamarád na světě jsi ty, Karkulíne! Ale proč jdeš zrovna teď, to nevím!“

„Hádej třikrát,“ řekl Karkulín. „Protože se mi po tobě stýskalo, ty hlupáčku, protože jsem chtěl obletět Královskou zahradu a jenom jsem zabloudil, nebo protože jsem ucítil vůni kaše? Tak hádej.“

Benovi se radostí rozzářil obličej.

„Protože se ti po mně stýskalo,“ řekl ostýchavě.

„Omyl,“ řekl Karkulín. „A do Královské zahrady jsem taky nechtěl, to hádat nemusíš!“

Do Královské zahrady, pomyslel si Ben, hrůza! Tam Karkulín rozhodně nesmí letět! A vůbec nikam, kde se to hemží lidmi, kteří by ho mohli uvidět! Musí mu to honem vysvětlit.

„Poslyš, Karkulíne,“ začal Ben, ale pak se zarazil, neboť si najednou všiml, že se Karkulín tváří, jako by se zlobil. Hleděl rozmrzele na Bena a našpulil pusou.

„Člověk sem přiletí vyhladovělý,“ řekl, „ale najde se někdo, kdo mu nabídne židli, postaví před něho talíř, uváže mu bryndáček, naloží horu kaše a řekne, že si musí vzít jednu lžičku za maminku, jednu za tatínka a jednu za tetu Augustu...?“

„Kdo to je, teta Augusta?“ zeptal se Ben zvědavě.

„Nemám potuchy,“ odpověděl Karkulín.

„Tak to si za ni přece nemusíš brát lžičku,“ řekl Ben a rozesmál se. Karkulín však zůstal vážný.

„No to je mi pěkné! Ty si teda myslíš, že člověk má umřít hladu jenom proto, že zrovna nezná všechny tety, které sedí někde v tramtárii nebo kde?“

Ben běžel rychle pro talíř a vyzval Karkulína, aby si vzal kaši z mísy. A Karkulín, ačkoliv se pořád trochu zlobil, si nabral. Nabral si jednu, podruhé a ještě několikrát, a nakonec si pomohl ukazováčkem, aby v míse nic nezbylo.

„Tvoje maminka je roztomilá,“ řekl Karkulín. „Jenom škoda, že je tak strašně lakomá. Už jsem v životě viděl kaši mockrát, ale tak málo nikdy.“

Vysypal si na talíř všechen cukr z cukřenky a pustil se do jídla. V následujících minutách bylo slyšet v kuchyni jenom mlaskání, jako když někdo šílenou rychlostí něco polyká.

„Bohužel toho nebylo tolik, abych si mohl vzít lžičku za tetu Augustu,“ prohlásil Karkulín a utřel si pusou. „Ale vidím, že jsou tu koláče! Klid, jenom klid, teto Augusto, buď tam v té tramtárii úplně klidná, spořádám místo toho pár koláčů... Nebo možná tři... nebo čtyři... nebo pět!“

Zatímco Karkulín pojídal koláče, Ben seděl a přemýšlel, jak by ho nejlíp varoval. Snad bude nejvhodnější, když si to přečte sám, pomyslel si Ben a trochu váhavě přisunul noviny ke Karkulínovi.

„Podívej se na první stránku,“ řekl chmurně a Karkulín se podíval. A s velkým zájmem. Pak položil svůj buclatý ukazováček na obrázek bílé lodi.

„Jé, tak se nám zas převrátila jedna loď,“ řekl. „Všude jenom samé neštěstí.“

„Vždyť držíš noviny obráceně,“ upozornil ho Ben.

Ben měl už dlouho podezření, že to s Karkulínovým čtením není valné. Byl však dobře vycovaný a nechtěl nikoho uvádět do rozpaků, tím méně Karkulína. Proto neřekl: „Chacha, vždyť ty neumíš číst,“ nýbrž jenom obrátil noviny a loď do správné polohy, aby Karkulín viděl, že k žádné námořní katastrofě nedošlo.

„Stojí tu ale něco o jiném neštěstí,“ řekl Ben, „poslouchej, něco se dozvíš.“

A pak Karkulínovi nahlas přečetl článek o létajícím soudku a o malém, tajemném špionovi, který se musí chytit, také o odměně a o všem ostatním.

„Stačí jenom věc odevzdat v redakci našeho listu a pak je možno si ihned vyzvednou peníze,“ skončil s povzdechem.

Karkulín však začal jásat.

„Hoho,“ vykřikl a několikrát vesele, svižně poskočil, „hoho, malý, tajemný špion je už skoro chycený. Zatelefonuj do redakce těch novin a řekni, že jim věc odevzdám už dnes odpoledne.“

„Cože?“ zeptal se Ben zděšeně.

„Hádej, kdo dovede chytat špiony nejlíp na světě?“ řekl Karkulín a ukázal pyšně na sebe. „Níže podepsaný Karkulín, když přispěchá se svou velkou sítkou na motýly. Jestli ten malý, tajemný špion poletuje tady v okolí, tak ho mám do večera v síťce, na to můžeš vzít jed... A máš vůbec tak velký kufr, aby se do něho vešlo deset tisíc?“

Ben vzdychl. Bylo to ještě zapeklitější, než si myslel. Karkulín nic nepochopil.

„Milý Karkulíne, copak nechápeš, že létající soudek jsi ty? Že chtějí chytit tebe? Copak to nechápeš?“

Karkulín okamžitě přestal vesele poskakovat. Zakuckal se, jako by mu najednou zaskočilo, a upřel na Bena rozhořčený pohled.

„Létající soudek!“ vykřikl. „Ty mi říkáš létající soudek! Svému nejlepšímu kamarádovi! Fuj!“

Narovnal se, aby vypadal trochu větší, a zároveň co nejvíc vtáhl břicho.

„Ty sis ještě nevšiml,“ řekl sebevědomě, „že jsem krasavec, trochu při těle, náramně chytrý a v nejlepších letech, ty sis toho asi nevšiml, že?“

„Ale ano, Karkulíne, ale ano,“ koktal Ben. „Nemůžu přece za to, co píšou v novinách. Myslí tím ale tebe, o tom nepochybuj.“

Karkulín se zlobil stále víc a víc.

„Stačí jenom věc odevzdat v redakci našeho listu,“ křičel rozhořčeně. „Věc!“ pokračoval. „Kdo mě nazve věcí, dostane takovou mezi oči, že mu nos upadne.“

A několikrát výhrůžně poskočil směrem k Benovi. To však neměl dělat, protože v Bimbovi se probudil život. Bimbo totiž nechtěl dovolit, aby si někdo na jeho pána tak dovoloval.

„Bimbo, nech Karkulína na pokoji!“ okřikl ho Ben, a tak se Bimbo stáhl. Jenom trochu vrčel, aby dal Karkulínovi najevo, co si myslí.

Karkulín se posadil na stoličku, zamračený a nazlobený, až z něho šel strach.

„Já s tebou nehraju,“ řekl, „já s tebou nehraju, když jsi tak oškli-vý, nazýváš mě věci a štveš na mě své ohaře.“

Ben byl zoufalý. Nevěděl, co má říct nebo udělat.

„Nemůžu přece za to, co stojí v novinách,“ zabručel. A odmlčel se. Karkulín rovněž. Seděl nahněvaně na své stoličce. V kuchyni panovalo tísnivé mlčení.

Najednou se dal Karkulín do hlasitého smíchu. Vyskočil ze sto-
ličky a šťouchl žertovně Bena do břicha.

„Když jsem věc,“ řekl, „tak teda nejlepší věc na světě, mám přece cenu deset tisíc švédských korun! Je ti to jasné?“

Ben se taky rozesmál. Ach, to bylo báječné, že se Karkulínovi vrátila dobrá nálada!

„Ano, to je pravda,“ odpověděl Ben šťastně, „máš cenu deset tisíc korun, takových šťastlivců určitě není moc.“

„Nikdo na celém světě nemá takovou cenu,“ ujistil ho Karkulín. „Takový malý klouček jako například ty nemá větší cenu než ko-
runu padesát nebo tak nějak, o to se vsadím.“

Otočil startovacím knoflíkem, vznesl se s jáсотem do vzduchu a za radostného pokřiku obletěl několikrát na vlastní počest lustr.

„Hoho!“ křičel, „tady je desetitisícový Karkulín, hoho!“

Ben se rozhodl, že si už z ničeho nebude dělat těžkou hlavu. Vždyť Karkulín přece není žádný špion a policie ho nemůže za-
tknout jenom proto, že je Karkulín. Maminka a tatínek se toho ur-
čitě taky neobávali, napadlo ho najednou. Báli se pochopitelně je-
nom toho, že už nebude možno udržet Karkulína v tajnosti, když
na něho bude pořádána honička. Něco opravdu zlého se mu však
stát nemůže, o tom byl Ben přesvědčen.

„Nic se neboj, Karkulíne,“ utěšoval ho. „Nemůžou ti něco udě-
lat jenom proto, že jsi, co jsi.“

„Ne, každý má právo být Karkulínem,“ ujistil ho Karkulín. „I když
zatím existuje jenom v jediném, malém a hezkém exempláři, který
je trochu při těle.“

Teď se odebrali do Benova pokoje a Karkulín se nedočkavě rozhlédl kolem sebe.

„Máš nějaký parní stroj, který by vybuchl, nebo něco jiného, co dává pořádné rány? Mám rád, když to bouchá a je zábava! Jinak s tebou nehraju,“ řekl, ale v tu chvíli spatřil na Benově stole sáček. Vrhł se na něj jako jestřáb. Sáček tam položila předešlého večera maminka. Byla v něm velká, krásná broskev, a tu teď Ben zahlédl mezi Karkulínovými buclatými prsty.

„Můžeme si ji rozdělit,“ navrhl chlapec spěšně. Měl totiž broskve hrozně rád a věděl, že si musí pospíšet, jestli chce aspoň kousek dostat.

„Beze všeho,“ odpověděl Karkulín. „Rozdělíme se, já si vezmu broskve a ty sáček. Ty dostaneš to lepší, protože se sáčkem můžeš užít spoustu legrace.“

„Děkuju, to ne,“ řekl Ben, „rozdělíme si broskve, a sáček si pak můžeš klidně nechat.“

Karkulín s nelibostí potřásl hlavou.

„Nikdy jsem neviděl takového nenasytu,“ podotkl. „No dobrá, jak chceš!“

Na rozdělení broskve však potřebovali nůž. Ben pro něj běžel do kuchyně. Když se s ním vrátil, Karkulín nikde. Pak ale Ben objevil, že Karkulín sedí pod stolem. Bylo odtamtud slyšet mlaskání, jako když někdo rychle hltá šťavnatou broskve.

„Poslyš, co vlastně děláš?“ zeptal se Ben dopáleně.

„Dělím,“ odpověděl Karkulín. Bylo slyšet ještě jedno polknutí a pak vylezl Karkulín ven. Po bradě mu stékala broskvová šťáva. Natáhl k Benovi svou buclatou ruku a podal mu rýhovanou hnědou broskvovou pecku.

„Záleží mi na tom, abys vždycky dostal to nejlepší,“ řekl. „Když si tu pecku zasadíš, vyroste ti z ní broskvoň obsypaná broskve-mi. Řekni, nejsem já nejhodnější na světě, když nedělám křik, přestože jsem dostal jenom jedinou malou, ubohou broskve?“

Než Ben stačil něco dodat, už běžel Karkulín k oknu, kde stála v květináči růžová pelargonie.

„A když už jsem tak hodný, pomůžu ti ji i zasadit.“

„Ne,“ vykřikl Ben. Ale bylo pozdě. Karkulín už vytrhl pelargonii z květináče, a než mu v tom Ben mohl zabránit, vyhodil květinu oknem ven.

„Máš ty rozum?“ volal Ben, ale Karkulín ho neposlouchal.

„Celou velkou broskvoň! Jenom si to představ! Na své padesáté narozeniny můžeš pozvat na hostinu, koho budeš chtít, a jako dezert můžeš podávat broskve. Nebude to bezvadné?“

„To jo, ale nebude to tak bezvadné, až maminka uvidí, žes vytrhl její pelargonii z květináče,“ dodal Ben. „A představ si, jestli někomu na ulici spadla na hlavu, co podle tebe říká?“

„Říká: Děkuju ti, milý Karkulíne,“ ujistil ho Karkulín. „Děkuju ti, žes pelargonii vytrhl a nevyhodil ji i s květináčem... jak by to podle Benovy legrační maminky bylo nejlepší.“

„To by ji přece ani nenapadlo,“ protestoval Ben. „Jak jsi na to přišel?“

„Ale napadlo,“ ujistil ho Karkulín. „Jenom když je pelargonie v květináči – to tvé mamince stačí k spokojenosti. Že je to pro někoho dole na ulici smrtelně nebezpečné, to je jí fuk. ‚O jednoho strejdu víc nebo míň, to je maličkost,‘ říká, ‚jenom když nikdo nevytrhne z květináče moji pelargonii.‘“

A upřeně se na Bena zadíval.

„Kdybych teď ale vyhodil i květináč, kam bychom broskvoň zasadili? Co myslíš?“

Ben se už nezmohl na odpověď. S Karkulínem byla těžká domluva, když měl takovou náladu. Naštěstí však svou náladu každou čtvrt hodinu měnil. Najednou se začal spokojeně pochechtávat.

„Ještě máme sáček,“ řekl. „Se sáčky se dá dělat spousta legrace.“ To Ben dosud nevěděl.

„A jak?“ zeptal se. „Co se dá se sáčkem dělat?“

Karkulínovi začaly svítit oči.

„Nejkolosálnější pleskanec na světě,“ řekl. „Hoho, to bude pleskanec! A právě ten teď hned udělám!“

Sebral sáček a rychle s ním zmizel v koupelně. Ben ho zvědavě následoval. Chtěl se dovědět, jak se takový nejkolosálnější pleskanec na světě dělá.

Karkulín se skláněl nad vanou a naplňoval sáček vodou z koutku.

„Máš rozum?“ řekl Ben. „Do papírového sáčku se voda nalévat nedá, to nevíš?“

„A co je to tady?“ zeptal se Karkulín a strčil Benovi pod nos sáček plný až k prasknutí. Okamžik ho tak podržel, aby Ben viděl, že se do papírových sáčků voda klidně nalévat dá, ale pak běžel se sáčkem v ruce zpátky do chlapcova pokoje.

Ben, plný neblahých předtuch, se rozběhl za ním. A opravdu... Karkulín se vykláněl z okna, takže bylo vidět jenom jeho buclatý zadek a krátké buclaté nohy.

„Hoho,“ křičel, „dávejte tam dole pozor, protože teď uvidíte nejkolosálnější pleskanec na světě!“

„Nech toho!“ vykřikl Ben a rychle se taky vyklonil z okna.

„Ne, Karkulíne, nedělej to,“ volal a třásl se strachem. Bylo však pozdě. Sáček už byl na cestě. Ben viděl, že dopadl jako bomba před nohy chuděrce jedné paní, která chtěla jít do mlékárny ve vedlejší domě. Jak bylo vidět, v nejkolosálnějších pleskancích na světě si nelibovala.

„Řve, jako by to byl květináč,“ řekl Karkulín. „A zatím je to jenom trochu obyčejné vody.“

Ben okno s bouchnutím zavřel. Nechtěl, aby Karkulín vyhazoval další věci.

„Já si myslím, že se takové věci nesmějí dělat,“ řekl vážně.

Karkulín se však na celé kolo rozesmál. Podnikl malý let kolem lustru a s chichotáním pokukoval dolů na Bena.

„Já si myslím, že se takové věci nesmějí dělat,“ opakoval po Benovi. „A jak si ty myslíš, že se to má dělat? Má se vyhodit sáček plný zkažených vajec, co? To je zase jeden z legračních nápadů tvé maminky, vid’?“

Přiletěl k Benovi a s žuchnutím před ním přistál.

„Vy jste nejlegračnější lidi na světě, ty a tvoje maminka,“ řekl a popleskal Bena po tváři. „Je to zvláštní, ale já vás mám přesto rád.“

Ben se radostí začervenal. To bylo přece báječné, že ho má Karkulín rád a že vlastně má rád i maminku, třebaže to tak vždycky nevypadá.

„Ano, sám se tomu divím,“ dodal Karkulín. Stále Bena popleskával po tváři. Popleskával ho dlouho, důkladně a stále silněji. Nakonec Bena pleskl tak, že mu skoro dal malou facku. Potom Karkulín řekl:

„Jak já jsem roztomilý! Nejroztomilejší na světě. A proto bychom si teď měli nějak roztomile pohrát. Co říkáš?“

Ben s tím souhlasil a hned začal přemýšlet, jak by si s Karkulínem roztomile pohráli.

„Můžeme si třeba hrát,“ navrhl Karkulín, „že tady ten stůl je náš vor a my se na něm zachráníme, když přijde velká povodeň. A ta se právě blíží!“

Ukázal na pramínek vody, který se pomalu řinul zpod dveří.

Ben zalapal po vzduchu.

„Tys nezavřel v koupelně kohoutek?“ zeptal se zděšeně.

Karkulín naklonil hlavu na stranu a podíval se dobromyslně na Bena.

„Hádej třikrát! Zavřel jsem ho, nebo ne?“

Ben otevřel dveře do haly. Ano, byla to pravda! Přišla velká povodeň. Koupelna a hala byly zaplaveny vodou, že se tam člověk mohl čvachtat.

A Karkulín byl hned pro. Skočil nadšeně oběma nohama do vody.

„Hoho!“ vykřikl. „Některé dny se dějí samé veselé věci.“

Když Ben zavřel kohoutek a nechal vodu z vany vytéct, klesl na jednu židli v hale a hleděl zoufale na tu spoušť.

„Ach bože,“ vzdychl, „co řekne maminka?“

Karkulín hned přestal skákat a podíval se dopáleně na Bena.

„Ty, poslyš, co ta tvoje maminka pořád sekýruje? Vždyť je to jenom trochu obyčejné vody!“

Znovu skočil oběma nohama do té záplavy, až Bena celého zastříkal.

„Dokonce docela prima vody,“ dodal. „Člověk si v ní může zadarmo umýt nohy. Tvoje maminka si nerada myje nohy?“

Skočil do záplavy znovu a postříkal Bena ještě víc.

„Nemyje si nikdy nohy? To jenom celé dny bez ustání shazuje květináče?“

Ben neodpověděl. Měl jiné starosti. Opět se v něm probudil život. Musejí teď přece vytrít co nejrychleji podlahu, než se maminka vrátí.

„Karkulíne, musíme si pospíšit,“ řekl a vyskočil ze židle. Běžel do kuchyně a hned byl zpátky s dvěma hadry.

„Pomoz mi, Karkulíne,“ spustil. Ale Karkulín nikde. Nebyl ani v koupelně, ani v hale, ani v Benově pokoji. Zvenčí však bylo slyšet bzučení motorku. Ben běžel k oknu a spatřil, jak kolem sviští něco, co se podobá tlustému salámu.

„Létající soudek – nebo co?“ zabručel Ben.

Ne, žádný létající soudek! Jenom Karkulín na cestě do svého zeleného domku na střeše.

Teď však Karkulín Bena uviděl. Sletěl střemhlav k oknu a minul je tak rychle, že to jen hvízdlo. Ben na něho hadrem zuřivě mával a Karkulín mával svou malou, buclatou rukou Benovi.

„Hoho!“ křičel. „Tady je desetitisícový Karkulín, hoho!“

A byl pryč. Ben, v každé ruce jeden hadr, odešel do haly a dal se do vytírání podlahy.

